

РЕШЕНИЕ

№ 16788

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1480** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Б. Б. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. П. В. против Решение № 5641/26.11.2024 г. постановено по АНД № 10944/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 11-ти състав, с което съдът е потвърдил Заповед № 228зз-483/17.05.2023 г., съставена от полицейски служител при 04 РУ-СДВР, с която на Б. Б. Б. била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок до 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано. Счита, че въззивното решение е изготвено в пълно противоречие на установената фактическа обстановка, както и след превратно тълкуване на правно значимите факти. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на издадената заповед за задържане.

Редовно призован, касаторът, не се явява и не изпраща представител. В депозирана молба от пълномощника му моли да се даде ход на делото и поддържа касационната жалба. Претендира разноски.

Ответникът – В. П. С. –старши полицаи в 04 РУ СДВР, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, излага доводи за неоснователност на

касационната жалба, съответно за правилност и законосъобразност на въззивното решение и потвърдената с него заповед.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, XXV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

С оспореното пред касационната инстанция Решение № 5641/26.11.2024 г. постановено по АНД № 10944/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 11-ри състав, съдът е потвърдил Заповед № 2283з-483/17.05.2023 г., съставена от полицейски служител при 04 РУ-СДВР, с която на Б. Б. Б. била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок до 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на Б. Б. Б. е издадена Заповед за задържане № 2283з-483/17.05.2023 г., съставена от полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР. Жалбоподателят не бил запознат с правата си по чл. 63, ал. 3 и ал. 4 и чл. 64 ЗМВР, тъй като отказал да получи копие на заповедта и да попълни и подпише декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инstrukция № 8121з-78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

От правна страна съдът е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма и има изискуемото се по чл. 74, ал. 2 ЗМВР съдържание. Посочено е и правното основание за издаването, а именно - по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР, като изрично и словесно е упоменато основаниято – за установяване на самоличност.

Съдът е приел още, че заповедта по чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която цели - чрез задържането да се обезпечи установяването на самоличността на лицето (вкл. и доколкото същото би могло да е обект на оперативно-издирвателни мероприятия, под закрилата на анонимността си да извърши противоправно деяние и пр.). Според СРС разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи основателно предположение за обективна необходимост от прилагане на такава принудителна административна мярка (ПАМ), като тази ПАМ е с обезпечаваща функция, а именно - цели да се изяснят личните данни на субекта, като му се попречи да се укрие или избяга, преди това да е сторено. В тази връзка според съдът в случая тези критерии са спазени, т.к. в изготвената докладна записка и в показанията на свидетелят Б. се съдържат еднопосочни данни (потвърдени и от свидетелите Б. и Х.), че жалбоподателят не е разполагал в себе си с лични документи (в разрез с императивно законово изискване), т. е. самоличността му е била неустановена към онзи момент, а силно дискуссионното поведение на групата пияни, полуадекватни и настъпателни индивиди, легитимиращи се, като придружители на жалбоподателя (макар да са го оставили да лежи безпомощен на земята, т. е. твърдяната им ангажираност с неговото добруване да е трудно защитима теза) не е предполагало моментна възможност – да им бъде обезпечавана възможност да предприемат издирвателни действия за документите (на практика, никой от тях не е бил задържан и не е имало обективна пречка да ги занесе, ако действително е знаел къде са – теза, която се заражда на един значително по-късен етап) или да се третират с кредит на доверия изявленията им за имена и дата на раждане на лежащото на земята в безпомощно състояние лице, за което, освен всичко друго, има и данни за опити за удари по служителите на реда, т. е. за второ, самостоятелно основание за задържане.

На следващо място, според въззивния съд не е налице и нарушение на чл. 5 ЕКЗПЧОС.

По тези съобщения съдът е потвърдил заповедта за задържане.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Б. Б. Б., допустима жалба.

Настоящият състав счита, че не са налице пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното производство по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно производство.

Видно от разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР заповедта за задържане на лице трябва да е издадена в писмена форма, а ал. 2 на с.р. посочва какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и правата на задържаното лице. В мотивите на решението на първоинстанционния съд правилно е посочено, че в случая е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът за задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е връчено копие от заповедта.

В заповедта правилно е посочено правното основание за задържането на Б., а именно – чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР и достатъчно ясно е описано фактическото основание за задържането – за

установяване на самоличност. Посоченото в заповедта се подкрепя и от подробната докладна записка по случая, както и от останалите доказателства. Съдът намира, че задържането на касатора не само е било обосновано, но и необходимо, тъй като установяването на самоличността се извършва и чрез сравняване не само на данните на лицето, но и със снимката му от личните му документи, което съответства и на закона.

В случая от събраните по делото доказателства, включително от разпита на свидетелите по делото, че не е имало начин самоличността на лицето да бъде установена на място по някой от способите предвидени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, без то да бъде отведено в 04 РУ – СДВР.

За пълнота на изложението, съдът следва да посочи, че предмет на разглеждане и преценка в производството пред въззивния съд е обстоятелството дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като не е представило документ за самоличност. В действителност нормата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР препраща към чл. 70, ал. 1 от същия закон, но няма практика това изрично да се посочва като правно основание в заповедта за задържане. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена. Няма какво повече да се изисква от органа, издал административния акт, като правно и фактическо основание за задържането на лицето.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

По тези съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXV-и касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5641/26.11.2024 г. постановено по АНД № 10944/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 11-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: